

LAIVAS

No. 43. Metai X

Spalio-October 18, 1930

U.S.R. valst.
respublikos
biolietos

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XIX SEKMADIENIS PO SEKMINTŲ.

Evangelija

MATO 22, 1—14.

NUO metu Jėzus kalbėjo vyriausiems kunigams ir parisiejams prilyginimais ir tarė: Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs kėlė savo sūnui vestuves. Jis siuntė savo tarnų pašaukti pakviestųjų į vestuves, tardamas: Sakykite pakviestiesiems: Štai, aš prirenčiau savo pokylį, mano jaučiai ir mano peniukšliai papjauti ir visa prirengta; ateikite į vestuves. Bet jie tai nieku vertė ir nuėjo sau, vienas į savo ūkį, kitas gi į savo pramonę; kiti nutvėrę jo tarnus ir apgėdinę juos užmušė. Tai išgirdęs karalius užsirūstino ir nusiuntęs savo kariuomenę sunaikino anuos galvažudžius ir jų miestą sudegino. Tuomet jis tarė savo tarnams: Vestuvės, tiesa, prirengtos, bet pakviestieji buvo neverti. Eikite tad į kryžkelius ir ką tik rasite, šaukite į vestuves. Jo tarnai, išėję į kelius, surinko visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir vestuvės buvo pilnos sėdinčiųjų už stalo.

“Kas-gi išsigins manęs žmonių akyvaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akyvaizdoje” (Luk. 12, 9).

“Kame jūsų turtas, ten ir jūsų širdis” (Luk. 12, 34).

Lekcija.

EFEZ. 4, 23—28.

ROLIAI: Atsinaujinkite savo išmanymo dvasia ir apsilvilkite nauju žmogumi, kurs sutvertas pagal Dievą teisybėje ir tiesos šventume. Todel, atmesdami melą, kalbėkite kiekvienas savo artimui tiesą, nes mes esame vieni kitų nariai. Jei rūstinatės, tai nenusidėkite. Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės. Neduokite vietos velniui. Kas vogė, tegul jau nebevagia; teužiima velyk darbu, dirbdamas savo rankomis, kas gera, kad turėtų ko suteikti kenčiančiam skurdą.

Karalius įėjo pasižiūrėtų sėdėjusiųjų už stalo ir pamatęs tenai žmogų neapsivilkusį vestuvių drabužiu, jam tarė: Prieteliau kaip čia įėjai neturėdamas vestuvių drabužio? Jis gi tylėjo. Tuomet karalius tarė tarnams: Surišę jam rankas ir kojas, išmeskite jį laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Nes daug pašauktų, bet maža išrinktųjų.

“Koki nauda būtų žmogui, jei jis laimetų visą pasaulį, pats gi save prapuldytų...?” (Luk. 9. 25).

“Tu iš ten neišeisi, iki nebusi užmokėjęs paskutinio skatiko” (Luk. 12, 59).

Religija Be Apeigų

Religija yra tai ryšys Dievo su žmonėmis ir žmonių su Dievu. Ji yra gyviausias visų žmonių reikalas. Žmogus be religijos, tai kai kūnas be sielos. Kūnas be sielos genda ir virsta dulkėmis. Žmogus be religijos nužengia į neprotingų sutvėrimų eiles ir dar blogiau, nes miręs eina į atmestųjų eiles, į atmestų angelų arba velnių eiles.

Religija yra žmogaus didybė. Teisingoji religija, kurios žmogus laikosi, ji labiausiai išaukština ir pastato ne daug žemiau už angelus, o žmogui mirus, ji jį stato pačių angelų eilėse.

Todėl tikroji, Dievo apreikštoji religija, kalba žmonėms ne tik žodžiais, bet ženklais ir daiktais. Pats Dievas kalbėjo ir kalba žmonėms per savo suvertus daiktus, savo daromus ženklus (stebuklus) ir kitus būdus.

Tais religijos ženklais ir daiktais yra jos įvairiausias, skaitlingos apeigos. Jos yra geriausia knyga, kurią gali skaityti nemokslinti žmonės ir iš kurios jie gali suprasti religijos arba Dievo kalbą, tai yra, ką Dievas pasako daryti, kaip daryti, kad žmonių ryšys su Juomi būtų tinkamas ir Dievo vertas.

Religija be apeigų kaip medis be šakų: jis neduoda nei vaisių, nei pavėsio, nei gražumo ir neturi patraukimo. Jis be šakų trunyja ir nyksta ir yra tinkamas tik puvimo megėjams.

Tokią religiją pasidarė sau ne kurios protestonų sektos, itin Kalvino pasekėjai. Jie apdraskė religiją. Jie nuplėšė nuo jos ne tik papuošimus, bet ir pačius reikalingiausius rūbus. Jie padarė religiją tiesiog nežmonišką, bet baurią, atstumėnį nuo savęs. Jie panaikino visas apeigas.

Kalvinas atmetė katalikų religiją su

jos apeigomis ir sumanė praveisti reformuotą religiją, taip vadinamą gryną, ir privažiavo prie šlykštaus puritanizmo. Jis, mat, norėjęs gryžti prie Kristaus religijos paprastumo, bet protikrąjį Jėzų Kristų ir Jo religiją pravažiavo užsimerkęs ir įsitikrino, rodos, kad jis pats esąs Kristus ir savo sureformuotą religiją vadino Kristaus religija.

Jėzus Kristus, skelbdamas religiją, apeigų neniekino. Jis pats jas vartojo labai dažnai.

Kristus pasidavė Senojo Įstatymo, nes Naujojo dar nebuvo įkūręs, apeigoms. Jis tapo apipiaustytas. Šv. Marija Pana Jį aukojo Jeruzalės bažnyčioje ir sudėjo auką — balandėlius.

Jėzus pasidavė šv. Jono Krikštytojo krikšto apeigoms. Jis gydydamas ligonius nekartą vartojo apeigas — paliesdavo skaudamas vietas, vartojo net savo seiles sumaišytas su dulkėmis. Apie tai kalba Evangelija, minėdama išgydymą kurčio nebylio.

Jėzus, prieš darant stebuklus, kuriems padaryti reikėjo Dievo galybės, pakeldavo savo galvą ir akis aukštyn, atsidusdavo, kartais prabildavo. Taip atsitiko prikeliant iš numirusių Lozorių ir kitus. Kas skaito Evangeliją arba gerai klauso, kada kas kitas skaito, tas turėjo tai sužinoti. Gi tie visi Jėzaus judėjimai buvo apeigos. Be jų Jėzus galėjo tuos savo stebuklus padaryti ir be jų Jis daug didžiųjų stebuklų padarė. Bet Jis vartojo apeigas, parodydamas, kad jos religijos pildyme yra labai naudingos ir svarbios.

Jėzus užgyrė apeigas Jo garbei daromas. Kada Jėzus iškilmingai žengė į Jeruzalę, tuomet apaštalai atvedė asilaitę, ant jos uždėjo gražius užtiesimus

(rūbus) ir užsodino Jėzų, kiti mokiniai ir žmonės tiesė rūbus ant kelio, kiti giedojo himnus, kiti šaukė įvairius džiaugsmo šauksmus.

Parisiejai, taip kaip dabar, įvairūs protestonai, šaukė, kad Jėzus visa tai panaikintų, kad šaukiančius nutildytų. Jėzus to nedarė. Taigi Jis pripažino, kad tie visi Jo garbei daromi dalykai, geri yra. O kas jie buvo?

Tai apeigos, lydinčios garbinimą Jėzaus ir reiškiančios žmonių meilę ir jų ryšį su Jėzumi.

Arba pasižiūrėkime į kitą vaizdą Evangelijoje aprašytą.

Jėzus svečiuose namuos pariziejaus, Simono. Daug ten kitų žymių svečių. Visi jie susėdo prie puošniai ištaisyto stalo. Staiga, svečių kambarin įsiveržia moteriškė. Ji buvo žinoma pariziejams. Gal ji viešnia? Ne. Ji nesėda prie stalo. Ką ji daro? Ji klaupia prie Jėzaus kojų. Ji ašaromis jas vilgo ir savo gražiais, ilgais plaukais šluosto. Ji ima brangių kvepiančių tepalų ir tepa Jėzaus kojas. Ką tie visi jos pasielgimai reiškė? Kam jie? Ar negalėjo ta moteris pasakyti Jėzui, ko ji nori, be tų ašarų, šluostymo ir tepimo kvepalais? Galėjo. Bet ji nieko, nei vieno žodžio neištarė. Už ją kalbėjo tie darbai, kuriuos ji darė. Tie darbai sako mums ir sakė Jėzui: "Štai kaip ta moteris tikėjo į Jėzų ir kaip ji Jį mylėjo."

Ir Jėzus neklausė jos ko ji nori? Jos darbai Jam sakė, ko ji nori. Jėzus jai pasakė "Daug tau atsileidžia, nes daug mylėjai. Atleidžiama tau tavo nuodėmės. Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik ramybėje." (Luk. VII).

Moteris nepasakojo Jėzui nei savo meilės, nei savo tikėjimo, nei prašė nuodėmių atleidimo, bet apeigos kurias ji Jėzui atliko, ir kurios lydėjo jos religiją, pasakė viską.

Jėzus, matome, tų apeigų neniekino. Jis jas priėmė. Jis už jas atlygino. Jis gynė tą moterį nuo pariziejų paniekos ir net išmėtinėjo pariziejui, kuris, užsiprašęs Jėzų į savo namus, neatliko Jam tų apeigų, kokios buvo teikiamos svečiams.

Taip tokių apeigų Jėzaus garbei yra ir daugiau Šv. Rašte. Jėzus jų nepėikė, bet jis gyrė ir gynė visas, kurie tokias apeigas Jo garbei vareojo ir pranešė, kad tie apeigų vartotojai bus minimi visur, kur bus Evangelija skelbiama.

Kas nori prisiziūrėti į gražias apeigas, kurias Jėzus vartojo mazgodamas apaštalų kojas, atlikdamas "Paskutinę Vakarienę," melddamasis Alyvų Darže, tas teskaito šv. Jono aprašymą "Paskutinės Vakarienės."

Daug Jėzaus žodžiai tuomet visiems pasakė, bet dar daugiau pasakė Jo pavartotos apeigos.

—o—

Taigi Kalvinas su savo puritanizmu ir kitos panašios protestoniškos sektos labai toli prasilenkė su Kristumi ir Jo paskelbta religija, kurdami religiją be apeigų, bažnyčias be jokių tikybės ženklų.

Jie, apiplėsdami religiją iš visų jos apeigų, ne Kristaus religiją padavė žmonėms, bet savo padirbtą, suklastotą. Ji nepajėgė rišti žmonių su Dievu, nes ji nebuvo Dievo duotas ryšys. Ji tik priveisą milijonus žmonių, kurie neturi dabar jau jokios religijos.

—o—

Katalikų Bažnyčia, kuri yra tikroji, Kristaus įsteigtoji Bažnyčia, paduoda religiją, lydimą skaitlingų apeigų. Ji tas apeigas vartoja, kaip ir pats Kristus, kad žmonės geriau suprastų religijos mintį, dvasią, ko dažnai patys žodžiai nepajėgia pasakyti.

Kapinės.

Rašo *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*
(Taša).

Klausymu, ar galima pakęsti, kad nekatalikas būtų pakastas katalikiškuose kapuose, šitaip nutarta: „Einant Apaštaly Sosto mintimi, galima pakęsti, kad katalikų gentys ir giminės nekatalikai būtų laidojami genčių grabuose, būtent tokiuose, kurie yra privatūs ir pastatyti išimtinai kokiai pasauliečių katalikiškai šeimai.” *Conc. Plen. Balt. II n. 389.*

Iš to nutarimo matyt, kad čion yra kalbama ne apie bendras visų kapines, bet apie grabus, arba grabavietes pastatytas, kurias gali turēt ar namo išvaizdą, ar požemių, ir kurios yra skirtos išimtinai vienos kokios familijos nariams. Nėra taippat koksai šeimos lotas, nes lotas nėra statomas, o tik perkamas žemės sklypas katalikiškuose kapuose. Taigi niekam nevalia laidoti savo giminių nekatalikų ant savo loto.

Prie progos Apaštaly Sostas paaiškino, kad čion nėra leidimas pilnoje to žodžio prasmėje, o tik pakentimas kitų didesnių blogumų išvengimui. *Ecel. Rev. Vol. I pp. 113, 266 etsqq.*

Klausymu, ar gali būt katalikas kada nors pakastas nekatalikiškuose kapuose, nutarta:

„*Nenorime, kad bažnytinės apeigos būtų atliekamos tikinčiųjų pakasynose, kuomet jų kūnai yra laidojami sektų kapinėse, arba net nešventintose, jeigu yra katalikiškos.*” *Conc. Balt. Plen. I.*

Antroji ir trečioji Baltimorės plenarinė Santaryba pridėjo prie viršminėtojo įstatymo šį paaiškinimą:

„Kuomet klausymas iškyla apie palaidojimą tų, kurie yra atsivertę į katalikų tikėjimą, o kurių likusieji giminės nekatalikai, turi grabus visai familijai sveti-

mam kapinyne; arba net tų katalikų, kurie prieš įstatymo išleidimą turėjo sau įsitaisę grabavietę; arba net tokių, kurie be jokios apgavystės yra įsitaisę ir įstatymui išėjus, pareiškiame, kad tokiuose atsitikimuose leista yra atlikti bažnytinės apeigas arba namuose, arba bažnyčioje, jeigu dėl svarbių priežasčių nėra tai Vyskupo uždrausta.

Be to dar pareiškiame, kad pataisa, kurią yra padariusi šv. Kongregacija tikėjimo platinimui apie grabavietės pašventinimą, privalo būt užlaikyta.

Šiuos atsitikimus išskyrus niekad nevalia sielų ganytojui atlikinėti bažnytinės ceremonijas tikinčiųjų laidotuvėse be aiškaus Vyskupo leidimo. *Conc. Plen. III n. 318.*

Kūnų deginimas.

Dievas, išvarydamas pirmuosius tėvus iš rojaus, aiškiai pasakė, kad turį sugrįžt į tą žemę iš kurios yra imti: „Prakaite tavo veido valgysi duoną iki nesugrįši į tą žemę, iš kurios esi imtas, nes dulkė esi ir dulke turi pavirsti. *Genesis. 3, 19.*

Katalikų Bažnyčia, pasiremddama tuo Dievo įsakymu, liepia užkasti kūną į žemę, o ne deginti.

Senovės pagonys degindavo kaip kada savo numirėlių kūnus, o likusius pelenus arba laikydavo pas save namie tam tikruose induose, arba iškilmingai laidodavo.

Evangelijos mokslui įsigalėjus, tas paprotys deginti kūnus savaimi išnyko.

Šiandie masonai pradeda atgaivinti seną pagonišką paprotį ir darbuojasi, kad būtų užvesta kremacija, arba kūnų deginimas. Daro jie tai tyčiomis, norėdami prieštarauti Dievo ir Bažnyčios įsakymams.

Bažnyčia yra griežtai uždraudusi kremaciją, o popiežius Leonas XIII davė pa-

raginimą Vyskupams, kad jie rūpintųsi šviest žmones šiuo klausymu ir stengtųsi atitraukt juos nuo to biaueraus papročio. S. Congr. Inquisitionis 19 maii 1886.

Jeigu kas, nepaisydamas Bažnyčios uždraudimo, mirdamas duotų parėdymą sudeginti jo kūną, tokiam nevalia suteikti bažnytinių pakasynų, nevalia laikyt šv. Mišių už jo sielą, bei kokių nors kitokių patarnavimų tiekti.

Toji pati Inkvizicijos kongregacija paaiškino, kad uždraudimas laidoti su bažnytinėmis apeigomis liečia tik tuos, kurie savo laisvu noru yra davę parėdymų sudeginti jų kūnus. Kurie-gi tokių parėdymų nėra davę, o jų kūnai yra deginami giminių, arba valstybės įsikišimu, tokiems galima tiekti bažnytines apeigas ir namuose ir bažnyčioje, bet ne deginimo vietoje, žinoma, jeigu tai galima padaryti be papiktinimo. S. Congr. Inquis. 15 Dec. 1886 m.

Kiek vėliau, būtent 27 liepos 1892 toji pati Kongregacija paaiškino, kad niekadoms nevalia prisidėti prie kremacijos nė liepimu, nė patarimu, tačiau galima pakęsti, jeigu:

1-o Kremacija nėra daroma masonų sektos pabrėžimui, 2-o. Nieko savyje neturi kas smerktų katalikų mokslą, o aukštintų masonų. 3-o Valdininkai ir sandarininkai nėra traukiami tyčiotis iš katalikų tikėjimo.

Propagandos Kongregacija 26 Sausio 1911 m. leido atlikti visas ceremonijas prie laidotuvių ten, kur valstybė, nepaisydama nė gyvųjų, nė mirusiųjų valios, įsako deginti mirusiųjų kūnus.

Atskirų žmogaus sąnarių laidojimas.

Klausymas, kas reikia daryti su atskirais žmogaus sąnariais, kurių netenka nelaimėje, arba kuriuos gydytojas prašalina, gelbėdamas gyvybę, arba gerindamas sveikatą?

Atsakymas. Reikia užkasti šventoje vietoje.

Šv. Officii Kongregacija 3 d. rugpiūčio 1897 m. įsakė, kad ligoninės, kuriose yra daromos operacijos, privalo turėti savo soduose pašventintos žemės sklypelį, kur bus užkasami amputuoti katalikų ligonių sąnariai.

Kieno priežiūroje kapinės turi būt?

Katalikų kapinės yra katalikų Bažnyčios priežiūroje, todėl Kanonai liepia vyskupams, klebonams ir kitiems Viršiminkams, kurių tai priklauso, stropiai saugot, kad parašai, paminklų papuošimai, pakasynų gyriai neturėtų savyje nieko tokio, kas būtų nesutaikoma su katalikų tikėjimu ir dievotumu. (K. 1211).

Būtinai reikia, kad žmonės prieš stątydant paminklą, ar dėsiant parašą, atėitų pasitart pas kleboną, nes pasitaiko parašai netinkami, su klaidomis, kurios žemina ir žemins statytojų vardą. Paminklas nėra statomas vienai dienai, bet šimtmečiams, taigi už kelių šimtų metų bus ženklų, kad tie, kurie statė šį paminklą, buvo bemoksliai.

Yra vėl katalikų, kurie, užsikrėtę protestantiška dvasia, kviečia graborius pasakyti pamokslą ant kapinių, arba patys graboriai siūlosi pasipelnymo tikslais.

Kaip netinkamas toksai paprotys, kaip jis yra svetimas katalikų tikėjimui, manau, lengvai supras kiekvienas doras katalikas, todėl klebonai, eidami kanonų parėdymais, privalo visu griežtumu šalinti iš katalikiškų laidotuvių panašius įpročius.

Be Vyskupo leidimo nevalia nė kuniogui sakyti gyrių laidotuviuose, nes nevisuomet galima pasakyt daug gero apie nabašinką, reikia tuomet arba girt prasilenkiant su tiesa, arba peikt užgaunant nuliūdusias artimųjų širdis.

(Bus daugiau).

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tāsa).

Nuolatinis budėjimas, malda, įvairių dorybių daromi aktai išmėginimo ar pagundų metu stiprina sielą, „nes jėga įgyja tobulumo silpnybėje,” (2 Kor. 12. 9) sako šv. Povilas. Nebūtų pergalės, jei nebūtų kovos, nebūtų kovos, jei nebūtų priešų. Savo sielos priešus privalome nugalėti. Kiek kartų išmėginimus kantariai nukenčiame ir kiek kartų pagundas nugalime, tiek kartų padarome gerus darbus ir užsitarnaujame aukštesnio požymio ir garbės pas Dievą. Jeigu ši ašarų pakalnė niekad neapsunkintų teisingojo galvos erškėčiais ir dangaus jis karštai nieškotų.

„Laikykite, mano broliai, tikru džiaugsmu, kuomet jūs patenkate į įvairius išmėginimus, žinodami, kad jūsų tikėjimo ištyrimas daro kantrumą. Kantrumas gi turi būti tobulas savo darbu, kad jūs būtumėte tobuli ir pabaigti, kuriems nieko netrūksta.” (Jok. 1, 2-4).

52. Kaip nugalėti pagundas.

Pagundos yra skaudus ir pavojingas sielai dalykas. Nors pati pagunda nesudaro nuodėmės, bet ji kreipia žmogaus mintį ir valią nuodėmėn. Jeigu žmogus nėra gana saugus, — greit gali nusikalsti Dievui. Kovojančiai ir nugalintičiai pagundas sielai, tiesa, jos duoda progos dorybėmis stiprėti; bet pati kova yra pavojinga. Kasdien maldose prašome V. Dievo neleisti mus gundyti; bet visų pagundų išvengti negalime. Jų turėjome ir turėsime. Tai žinant, verta sužiūrėti bendrasias pagundoms nugalėti priemones.

Pagundą galime palyginti su gaisru, arba liga. Pirmiausiai saugojamės sukelti gaisrą, ar įgyti nesveikatos, o jeigu kyla gaisras, ar sergame, — tuč tuojau gaisrą gesiname, sveikatą geriname. Aišku, kitaip elgiamės pavojui iš tolo grėšiant, o kitaip darome paties pavojaus metu. Su pagundomis kovojame panašiai.

1. Žinome, jog pagundos mus užklups ir gal visai netikėtu metu. Reikės su jomis kovoti ir nugalėti. Užtat rūpestingai saugojame savo širdies palinkimus, kad jie nesudarytų sielai pavojų.

2. Pikoji dvasia ir sugedęs pasaulis daugiausiai veikia mus per vaidentuvę ir pojučius. Užtat santūroj laikome savo pojučius ir vaidentuvės pavojingas svajones rūpinamės pakeisti skaudžia tikruma, prisimenant savo mirtį, teismą, pragarą ir dangų.

3. „Kas pavojų mėgsta, jame pražus,” (Eccli 3, 27) sako šv. Dvasia. Del to vengiamo visų pavojų ir neduodame progos pagundoms sukilti.

4. „Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą,” (Mat. 26, 4) pasakė Išganytojas. Taigi, be budėjimo, privalome dar melstis; ir meldžiamės, prašydami pagalbos išmėginimo valandai.

Pavojui-gi užėjus ir kovai prasidėjus sieloje su pagundomis, kurios kartais vilioja mintį nuodėmėn vedančiomis svajonėmis, privalome:

1. pasipriešinti pagundai pačioj pradžioje, aiškiai sau ir V. Dievui pareiškiant, jog pagundai nenorime pasiduoti.

2. Reikia pakelti savo mintį prie šventų dalykų, atmetant šalin blogas mintis ir gautus pavojingus išpūdžius.

3. Trumpais maldingais atodūsiais ir maldėmis prašykime V. Dievo pagalbos kovoje su pagundomis, pilnai pasitikėdami V. Dievo gerumu. „Viešpats mano šviesa ir mano išganymas, ko bijosiu?” (Ps. 26). „Taigi, būkite pasidavę Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų.” (Jok. 4, 7).

4. Kovokime nuoširdžiai kilusias pagundas ir su jomis nesiderėkime. Pradėsi derėtis, jei galutinai ir nesutiksi, — būsi pagundos nugalėtas, nors ne visiškai, ir sužeistas.

Su mūsų išganymo priešu derybų vesti negalime be žalos, — turime jį pilnai nugalėti.

5. Kovos metu stiprinkime naujais aktais dorybes, kurias pagundos puola.

Jeigu toji kova tęsiasi ilgesnį laiką, panaukime patartų apsimarinimų rūšis savo pojučiams sutvarkyti.

6. Nebijokime kovos. Turime rūpestingą Dangaus Motina Šv. Paną Mariją. Jos globai atsiduokime, kovokime ir jai padedant nugalėsime, nes nuo amžių nėra girdėta, kad kas ieškodamas jos prieglobos, meldamas jos pagalbos, šaukdamasis jos užtarymo būtų buvęs apleistas.

Angelas Sargas ir šv. Globėjai pagelbės kovoje su išganymo priešu, jei tos pagalbos prašysime.

7. Savo pagundas ir kovas pasisakykime savo dvasios vadovui — nuodėmklausiu. Vadovaukimės jo patarimais ir suraminimais.

8. Piktoji dvasia bijo kryžiaus ženklo ir kitų Bažnyčios sakramentalijų: švesto vandens, agnosėlių etc. Naudokimės Bažnyčios teikiamomis priemonėmis apsiginti velnią ir jo pagundas.

9. Kovoje stiprėja dorybė. Jei nuoširdžiai kovosime, nuolankiai ir kantriai atsidavę V. Dievo valiai, kuris, leisdamas patirti mums kovos sunkumus, apvalo mus nuo prisirišimo prie pasaulio niekų, — iš tos kovos vien naudą ir nuopelną turėsime.

10. Sukilusius vaizdus — pagundas prieš tikėjimo, meilės ir skaistybės dorybes, panikinkime, atmeskime ir jų visai nepaisykime; bet stenkimės daugiau sutvirtėti tose dorybėse.

§ 2. SAUSUMAI.

52. Dvasinių sausumų priežastys.

Dvasinis sausumas yra pasitaikomojo, jausmingojo pamaldumo stoka. Kaip žinome, pamaldumas, kuris siekia maldos esmės, būtent artimo sielos santykiavimo su V. Dievu, yra esminis; ir yra kita pamaldumo rūšis, kuri apima mūsų nuotaiką maldoje, — tai pasitaikomasis, neesminis pamaldumas. Jis būna kartais sujungtas su proto, valios pasigrožėjimu ir pakiliu džiaugsmu, kitais atvejais toji pa-

maldumo nuotaika paliečia iki džiaugsmo ašarų mūsų pojučius. Yra tai pasitaikomas jausmingas pamaldumas.

Dvasiniai sausumai paliečia vien jausmingąjį, t. y. atsitaikomąjį pamaldumą. Sausumai nėra atšalimai bei atvėsimai, nes šie paliečia esminį pamaldumą, t. y. žmogus pamažu netenka visai pamaldumo, nustoja pašaukimo, brenda į nuodėmes, apsilėidžia savo pareigose, nepaiso Bendrijos nuostatų, kratosi kiekvienos atgailos, draugauja su blogais asmenimis ir visai nesirūpina dvasine tobulyste. Tai atšalusio asmens vaizdas.

Dvasinio sausumo paliestas žmogus yra pamaldus, uolus ir savo dvasine tobulyste yra nuoširdžiai susirūpinęs. Jis skaudžiai atjaučia pageidautinos nuotaikos netekimą pamaldumo lavybose, jaučia dvasinį prislėgimą ir savo neįautrumą kilniausiose lavybose, mąstymuose, kurie pirmiau iki ašarų sujaudindavo.

Toji neįautrumas būklė pamaldžiai sielai, pasilikdama ilgesnį laiką, pasidaro labai įkyri. Tiesa, kartais įvyksta atmainų. Malonūs suraminimai kartais apgobia sielą, sustiprindami jos pasiryžimą tobulėti, bet vėl užgina tamsios mėginimo valandos, dienos ir mėnesiai.

Tą dvasinį sausumą lydi įvairios pagundos, baimės, abejonės, sąžinės neramybės — skrupulai. Sausumas yra pradėjusios tobulėti sielos žymė, tai išorinė valanti sielą priemonė. Kiekviena tobulėti pasiryžusi siela dvasinio gyvenimo pradžioj perkenčia mažesnę, trumpesnę, ar smarkesnę ir ilgesnį sausumą. Jo ž y m ė s yra šios:

1. Nė turi nei kokio malonumo santykiuose su pasauliu, ar maldos metu su Dievu.

2. Bijosi ir jaučia skausmo iš to, būk negana uoliai Dievui tarnauja.

(Bus daugiau).

Šv. Kazimieras Jaunimo Globėjas.

Kiekvienas žmogus, pradėdamas suprasti gyvenimo reikšmę, pradeda svarstyti kokį prakilnų tikslą, jis norėtų pasiekti savo gyvenime ir kaip jį pasiekti. Jis ieško ir stato sau už pavyzdį, tokio žmogaus gyvenimą, kuris brangintiną idealą jau pasiekęs jame atrado patenkintumą ir laimę. Daug žmonių pažįsta savo idealą, bet ne visi jį pasiekia. Tokių gyvenimas yra viena kančia ir susikrimitimas.

Mes lietuviai jaunuoliai turėtume pasirinkti Šventąjį Kazimierą kaip mūsų gyvenimo idealą ir siekti tąjį aukštą tobulybės laipsnį, kurį Šventasis Kazimieras pasiekė. Jis buvo lietuvių kilmės, ir todėl mums labai artimas. Kitas tokiuose turuose gyvendamas kaip Šventasis Kazimieras, būtų neatsisakęs nuo progos išdidaus, tuščio, palaidaus pasaulinio gyvenimo. O jis, net nekalčiausių pasilinksmimų vengė. Jam tik rūpėjo pasiekti aukštos tobulybės laipsnį. Kaip bitelė į savo avilį, taip jis į savo širdelę nešė ir dėjo viską ką tik sužinojo apie Viešpatį Jėzų ir Mariją.

Šv. Kazimieras ypatingu būdu mylėjo nekaltybės dorybę ir tos dorybės jis niekadose nei mažiausiu prasikaltimu nesutepė. Kada pačiam jaunystės žydėjime

jam grąsino mirtis, dvariškiai, gydytojų patariami, prašė jį savo gyvenimo būdą atmainyt ir vesti moterį, tada jis jiems atsakė: “Apsaugok Dieve! geriau numirti, negu Dievui duotą žodį sulaužyti!” Oi, jaunuomene, koks čia mums gražus pamokinimas!

Malda buvo jo mylimiausias užsiėmimas. Netik dieną, bet labai dažnai ir naktį, savo kambarėlyje, arba ties durimis uždarytos bažnyčios, ilgą valandas praleisdavo karštiesiems dūsavimams ir apsčiai išliedavo ašarų. Nuolatos jis meldėsi į Šv. Mariją, kad su jos pagalba galėtų užlaikyti nekaltybę ir pasiektų aukštos tobulybės. Labai dažnai jis kalbėdavo giesmę “Omni die die Mariae” ir tą himną prašė jam į karstą įdėti.

Ir taip šis šventas jaunikaitis pabalgė savo dienas ištvėręs dorovėje, pasiekęs savo idealą ir tame trumpame laike tiek daug sau nuopelnų pas Dievą užsitarnavęs. Reikia ir mums, jaunuoliai imti Šv. Kazimierą savo idealu ir sekti jo gražiu pavyzdžiu. Imdami Šventąjį Kazimierą savo idealu, būkime dorovingi ir pamaldūs kaip jis, o ir mes pasieksime tą aukštą tobulybės laipsnį, kurį tas didis šventasis pasiekė.

Juozapas Dambrauskas, M. I. C.

Vakarinė Malda į Jėzų švenčiausiam Sakramente.

Saldžiausias Jezau, vienintėlis šią naktį tokioje daugybėje dangiškųjų palapinių be jokio lankytojo ir maldininko pasiliko! Aš pavedu Tau savo mymnią širdį, — kiekvienas josios plakimas teesie mano meilės malda į Tave. Tu visumet mus sergsti nors ir šilkais užtaisytoje palapinėje; savo meilėje Tu niekumet nemiegi ir Tave niekumet nevargina lankytojų meldimai. Saldžiausias Jezau, mano širdis teesie žibintuvas, kurio šviesa spindėtų ir tvaskėtų vien tavo švenčiausiajai garbei. Sergėk, dangiškasai Sarge, sergėk tą nuobodų pasaulį, tą klystančią sielą ir savo vargšą vaikelį. Amen.

Marija Iš Agredos

(Tąsa)

Ji manė mačiusi tuos Tėvus. Jie buvo Pranciškonai misijonieriai, kuriems buvo paskirta mokyti indijonus ir juos apkrikštyti dabartinės New Meksikos ribose gyvenančius. (Šio straipsnio savininkas rašė Santa Fe, New Mexico, Arkivyskupui Daeger, O. F. M. Arkivyskupo laiškas šiaip dalinai skamba: "Taip, aš taip pat girdėjau apie Sesers Marijos apsireiškimą 25 metai atgal... Aš žinau taip pat seną indijonišką pueblo, kuriame būk tas apsireiškimas įvyko. Aš ten suteikiau Patvirtinimo sakramentą dideliame indijonų skaičiui ir daug jų pakrikštijau. Tas yra Zuni Pueblo, beveik 40 mailių į pietus nuo Gallup." /Arkivyskupas Daeger patarė rašyti Pranciškonui, kurio globai pavesta Zuni ir jo pasiklausti apie tą dalyką. Tas vienuolis (padre) rašo: "Aš turiu jūsų informcijas del Marijos iš Agredos. Aš tyrinėjau. Pasirodo, kad yra tarp indijonų padavimas apie tą apsireiškimą. Vienas šv. Edvardo universiteto Tėvas suteikė man žinių, kad ji apsireiškusi indijonams, tuomet gyvenusiems prie ribų tarp šiaurinio Texas ir New Mexico.")

Pranciškonai, sakoma, turi rekordą (užrašą), kaip nekuri indijonų grupė iš toli atkeliavo pas misijonierius ir maldavo, kad jie eitų ir apkrikštytų jų giminę. Jų vyriausias vadas pageidavęs, kad jis ir jo visa šeimyna būtų pakrikštyti pirmiausiai, kaip pavyzdis visiems pavaldiniams. Juos čia pasiuntusi nekuri moteris, kuri atsirado jų tarpe ir juos išmokinusi. Pakviesti papasakoti apie tą moterį, jie tai padarė, kiek jie galėjo. Tuomet vienas Tėvų parodė jiems mažutį vienuolės paveikslą. Ji buvo laikoma šventa. Prisižiūrėję

paveikslan, indijonai pripažino, kad apsirėdymas tos moters toks pat, kaip ant paveikslo, bet ji buvusi daug jaunesnė ir gražesnė.

Taigi nesužinota nieko tikra. Pasi-liko paslaptis. 1631 m. pranciškonų vyresnysis iškeliavo iš Amerikos į Ispaniją. Ten kitų dalykų tarpe jis Ordeno Generolui papasakojo viršminėtą atsitikimą.

Sesuo Marija buvo pranciškonė, (klariska). Ji jau buvo plačiai žinoma del savo šventumo ir gabumų. Ji tuomet buvo vienuolyno vyresniaja. Generolas pasiuntė tą kunigą pas ją. Jai buvo įsakyta, kad dėtų į šalį savo kuklumą ir pareikštų visą tiesą. Iš paklusnybės ji tai padarė. Ji prisipažino, kad ji buvusi pas indijonus, bet nežinanti ar ji ten buvusi savo kūne, ar be jo. Jai išrodė, kad ji buvusi. Vienuolis, grįžęs iš Amerikos, ėmė statyti jai visą eilę įvairių klausimų. Jis nustebo, kaip ji ėmė jam piešti šalies išvaizdą, nekurias ypatingas vietas, žmones ir jį patį, aprašydama, kurioje vietoje, ką darantį ir žmones su juomi buvusius. Jie rodėsi, kad ji ten buvusi apie 500 kartų per visą metų eilę.

Galutinai man pasisekė užmigti. Miegas buvo sunkus ir neramus. Ryte mane prikėlė tėvas. Jam gaila buvo tai daryti, bet jis buvo pasižadėjęs mane prikelti lygiai septintą valandą.

Mes atvykome ant vienuolyno žemės į laiką. Žmonės skubiai rinkosi. Jie skubėjo vienuolyno link iš visų pusių. Jie keliavo vieni pėsti, kiti važiuoti vežimais įvairiausias išvaizdos.

Galutinai, kada minia jau pritvino ir dar vis žmonių keliavo, pasirodė Vyskupo ir jo palydovų karietos. Visi mes jo laukėme. Padarėme į vienuolyną ta-

ką, kuriuo ėjo vyskupas savo fijoletuose. Jis maloningai darė ženklą kryžiaus į abi pusi ant suklaupusių žmonių. Prisipažįstu, kad ir aš atsiklaupiau, nors esu protestonė iš daug kartų. Vyskupui darant ženklą kryžiaus, visi žmonės žegnojosi. Nejučiomis mano ranka pakilo prie krūtinės ir aš slapčia padariau mažą kryžiaus ženklą ant savęs, pirmą kartą savo gyvenime.

Aš nežinau, kodėl aš niekuomet prieš tai nepagalvojau apie tai. Tas dalykas yra tokis prastutėlis ir taip naturalus. Nuo to laiko aš jau daug kartų dariau ženklą kryžiaus, itin pradėdama ir baigdama savo maldas. Pabandyk pati ir pamatysi, kiek tamė rasi paguodos. Manyje, gal būt, tai padarė ta neapsakomo susijaudinimo banga, kuri mus visus sujungė giminystėn. Man rodėsi, kad ir vyskupas ir žmonės visi čia lygūs. Visi naudojosi lygiai Dievo malone, vyskupo ranka dalinama.

Man išrodo, kad kiekviename Ispanijos kunige, net žemiausiame, o dvigubai vyskupe, yra kokis tai dvasiškumas, dieviškas patepimas. Tikrasis Ispanijos kunigo paveikslas taip toli skiriasi nuo Anglijos ir Amerikos literatūroje tilpusių karikatūrų, kaip toli skiriasi diena nuo nakties.

Tikrame Ispanijos kunige nėra jokio pasipūtimo. Viskas jame naturalu, paprasta. Išrodo, kad jis neturi supratimo apie kokį nors nudavimą. Jis kunigas ir viskas. Jis dirba savo darbą, užpildo savo vietą, o žmonės savo.

Čia buvo kunigų iš Tarazonos, Zaragosos, Agredos, Albarrocino ir Viktorijos. Buvo garsus teisėjas iš Barcelonos, daug žymių civilių ir karinių asmenų iš Agredos, vienas filozofijos ir literatūros profesorius iš Navarros. Jie turėjo būti visi "pernešimo" Sesers Marijos kūno liūdininkais. Vienas kunigų,

vienuolyno kapelionas, buvo paskirtas sekretorium ir užrašinėtojum.

Trys daktarai turėjo atlikti patikrinimą.

Visi jie buvo labai rūpestingai parinkti. Jie ėjo paskui Vyskupą į vienuolyno bažnyčią, kurios durys buvo gerai užrakintos.

Mes sutikome studentų grupę. Jų dauguma pasirodė kandidatai į kunigus. Jų tipas gana vienodas: plonas, aštrus veidas, aristokratiška rymiška nosis ir žvilgančios juodos akys. Bet buvo ir kitokių tipų — platus, apvalus veidas, bet aukšta kakta. Visi jie kuklūs, mandagūs ir gražaus apsiėjimo.

Jie turėjo diskusijas apie Sesers Marijos iš Agredos ekstazes. Man išrodo, kad tai sudaro gerai apribotą teologijos dirvą.

Mane pagavo laikinas nusilpnėjimas, kai aš pagalvojau panašius dalykus, girdėtus Metodistų susirinkimuose. Dabar aš supratau, kad didelis skirtumas tarp katalikų ir metodistų teologijos svarstyme tų dalykų. Bet, žinoma, aš čia ne autoritetas spręsti tuos dalykus.

Visur ir visų buvo kalbama apie seserį Mariją iš Agredos. Išrodė, kad ji yra čia arti jų, kad ji gyvena kelios dienos atgal jų tarpe.

Pirmiau negu aprašinėsiu kitus įvykius, noriu čia paminėti, ką tie jauni studentai kalbėjo. Jie minėjo apie Sesers Marijos apsireiškimą New Mexico'je ir jų kalba man rodė, kad jie iš tikrųjų tikėjo, kad ji ten buvo, kuomet jos kūnas pasiliko vienuolyne.

Teologijoje tai vadinama "bi-localio," tai yra, buvimas dviejose vietose tuo pačiu laiku. Jie minėjo, kad tokių įvykių būta daugiau. Prie tų priskaitytas šv. Povilas apaštalas.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys.

Amerikos Kunigas Atgavina Apleistą Misiją Kinijoje.

WATLAM, Kinija. — Wuchowo, Kwangsi provincijoje, naujai apaštalinei prefektūrai priguli šis nemažas kiniečių miestas. 1898 metais pirmu kartu į šį miestą buvo atvykęs vienas francūzas misionierius, prigulįs Paryžiaus Užsienių Misijų Draugijai. Čia jis rado tik vienus pagonis, kurie kokį laiką į misionierių atsinešė labai nepasitikimai. Nežiūrint to, kunigas ėmėsi darbo. Įkūrė misiją ir padėjo pagrindus krikščionybei. Nemažą pagonų būrį patraukė Katalikų Bažnyčiai.

1910 metais šis Kristaus mokslo pionierius šiame mieste staiga nepagydomai susirgo ir turėjo gryžti į Franciją. Jo vietos niekas neužėmė. Atversti žmonės liko be dvasios vado. Kiek palaukus kilo pasaulio karas ir misija pasiliko be kunigo. Praėjus 20-iai metų šių metų pradžioje šis miestas pateko į naują apaštalinę vikariją (Wuchow), kurs pavestas Amerikos Maryknoll misionierių žinybai. Tad šių metų pradžioje čia ir atvyko amerikietis misionierius kun. Jonas Romanello.

Neberado jis nei misijos, nei katalikų. Misijos trobesius buvo užėmę valdžios tarnautojai. Iš katalikų misionierių džiaugsmingai sutiko ir sveikino tik vienas senas kinietis, kurs per 20 metų paliko katalikybei ištikimas. Kiti visi katalikybėn atversti gryžo pagonizman.

Nežiūrint to, naujas misionierius greitai įgijo sau prietelių. Misijos trobesius atgavo ir iš naujo pradėjo sunkų darbą.

Kun. Negro Šv. Mišios Jamaikos Katedroj.

KINGSTON, Jamaika. — Virš dviejų tūkstančių žmonių Švenčiausios Trejybės katedroje pirmu kartu čia klausė negro kunigo Adolfo M. J. Vidal atnašaujamų

iškilmingųjų Mišių. Kun. Vidal pirm kelto dienų čia atvyko iš Romos, kur biržely jam suteikti kunigo šventinimai ir jis paskirtas darbuotis į Jamaikos misijos stotį. Vykdamas į čia jis sustojo Port of Spain, Trinidade, kur katedroje taip pat atnašavo Mišias. Toje katedroje kitados jo motina chore giedojo.

Kun. Vidal yra vienatinis pasaulinis kunigas Jamaikos misijoje, kur darbuojas kunigai Jezuitai, prigulį Naujosios Anglijos provincijai.

Kun. Kelly sakė pamokslą vietos katedroje. Jis nurodė, kad kun. Vidal jaunystėje iš Trinidad persikėlė į Granadą, paskiau į Amerikos J. Valstybes ir į Kanadą.

1925 metais kun. Vidal maldininku nuvyko į Romą tenai pagerbti Šventąjį Tėvą ir suteikti nuosavą nedidelę Bažnyčią auką. Būdamas Romoj jis išsprendė pasilikti kunigu. Siekiamą šventą tikslą jis atsiekė su pagalba kardinolo Van Rossum. Baigęs reikalingus mokslus, jis iššventintas kunigu ir paskirtas darbuotis Jamaikoj.

DENVER, COLO. — Tautinės (Nacionalės) Katalikių Moterų Tarybos suvažiavimas baigėsi pakeltu ūpu.

Suvažiavimas pravedė visą eilę rezoliucijų, daugiausia atkreiptų prieš šių dienų blogybes ir kitus negeistinus valstybei ir tautai dalykus.

Suvažiavimas griežtai priešinas federalizuoti švietimą, sterilizuoti proto ligą paliestus; stovi už griežtą kovą prieš gimdymų kontrolę; peikia įvairios rūšies "gražybės kontestus," smerkia masonų puolimus, atkreiptus prieš Šventąjį Tėvą del enciklikos švietimo klausimu.

Suvažiavimas atnaujino savo pasiryžimus skleisti katalikybės dėsnius ir pasaulio taiką.

Marijonų Kolegijos Remėjų Seimas.

Brangieji,—

ETVIRTAS metinis Marijonų Kolegijos Remėjų Seimas įvyks sekmadienyje Gruodžio-Dec. 7 d. 1930 m. Aušros Vartų parapijos svetainėje Chicago, Ill.

Iš ryto 10:30 val. bus atliktos iškilmingos Šv. Mišios. Pamokslą pasakys gerb. kun. D-ras J. Navickas. Po pamaldų bendri pietūs, o nuo 2 val. prasidės Seimo posėdžiai.

Kas metai kviečiame Jus, Brangieji, į Remėjų Seimą ir džiaugiamės Jūsų parama. Užsimotas įvykinti darbas kilnus ir Amerikos lietuviams būtinai reikalingas. Negalima bus išsaugoti Amerikoje mūsų tautos ketvirtosios dalies nuo išnykimo, išsigimimo ir ištautėjimo, jei neturėsime sukūrę tinkamų mokslo bei auklėjimo įstaigų. Prie tų įstaigų kurimo mes einame.

Iki šiam laikui Amerikos lietuvių sūnūs neturėjo viešosios t. y. visiems prieinamos Lietuvių Kolegijos. Aukštesniuosis mokslus priversti jie yra semtis iš svetimtaučių mokyklų. Tos mokyklos išveda šimtus gabiusių Lietuvos sūnų iš mūsų tarpo ir paskandina svetimtaučių jūroj. Juo tolyn, juo lietuvių Amerikoje būklė blogėja.

Savo Tėvynės pagalbos prisišaukt negalime; nė ji negali mūsų reikalų aprūpinti. Išsiskirstę lietuviai po plačią Ameriką nestengia sueiti šiuo klausimu į galingą jėgą.

Bet negalime-gi numarinti mūsų tautos žymią ir turtingiausią dalį. Gerbdami svetimas tautas ir jų kalbas, mes negalime atsižadėti savo motinos — Lietuvos ir lietuvių tautos.

Kad sulaikius mūsų tautos bent žymesniuosis jaunuolius nuo ištautėjimo ligos, turime kurti jiems kultūrinę gydyklą, t. y. Lietuvių Kolegiją. Be tos mokyklos Išeivijos tautinis gyvenimas menkės ir skurs.

Galime pasidžiaugti, kad jau tūkstančiai lietuvių Amerikoje remia Lietuvių Kolegijos kurimą. Sudarytasis Kolegijos Fondas kas metai auga. Nors šie metai buvo labai nepalankūs Fondui didinti, bet jis paūgėjo daugiau \$10,000.00. Labai dėkui visiems Remėjams, susipratusiems lietuviams.

Tinkamą Kolegiją pastatyti, kur tilptų iki 200 auklėtinių, reikia turėti apie \$200,000.00. Per šiuos keturis Remėjų gyvavimo metus, Marijonai išaugino tą Kolegijos Fondą virš \$40,000.00, bet dar neturime Fonde nei ketvirtosios dalies.

Marijonų Kongregacija rengia būsimai Kolegijai mokytojus. Nors esamomis mokslinėmis jėgomis sugebėtų atidaryti Lietuvių Kolegiją, bet ji pasiuntė keliolika jaunų vyrų į įvairius Universitetus mokyti ir ruošti į ateities darbą.

Brangieji, prisidėkite prie Lietuvių Kolegijos kurimo kuom galite: pinigais, darbu, patarimu, malda. Visa sujunge, turime tikslo atsiekti.

Nuoširdžiai tat kviečiame Jus, Brangieji, į Marijonų Kolegijos Remėjų Seimą atsilankyti ir prisidėti savo dalele prie Kolegijos įkurimo.

Su tikra pagarba

Kun. K. Matulaitis,

Marijonų Kolegijos Reikalų Vedėjas.

Amerikos Lietuvių Žinios.

Ind. Harbor, Ind.

Rugsėjo 4 d. sugrižo iš kelionės gerb. klebonas kun. K. Bičkauskas. Jis buvo iškeliavęs su Federacijos ekskursija Romon ir buvo audiencijoj pas šv. Tėvą; aplankė kitas svarbesnes vietas ir užsuko Lietuvon aplankyti savųjų. El—ta.

Rockford, Ill.

Šv. Petro ir Povilo parapijos mokykloje darbas eina pilnoje tvarkoje. Vaikučių skaičius mokykloje paaugėjo. Šiomet kiek daugiau negu pernai. Mat atsidarė septintas skyrius. Kaip ką labai vilioja "Junior High School." Toki baigę šeštą skyrių smelkiasi ten, nors mažiau ten išmoksta, kaip parapijinių mokyklų septintame ir aštuntame skyriuose. Bet ką padarysi? Ne protas daugelyje veikia, bet tuščia garbė ir su ja sujungta kvailybė.

Svetainės padidinimas. Šis darbas pasirodė didesnis negu buvo manoma. Vienok jis jau arti pabaigos. Didžiausi darbai padaryti. Kiti eis greičiau. Reikalinas dar išgražinimas visos svetainės.

Bridgeville, Pa.

Lietuvių Šv. Antano par. svetainėje įvyko L. R. K. S-mo Am. Pittsburgho apskrities suvažiavimas rugp. 31 d. š. m. Kitų sumanymų tarpe buvo pasiūlyta rūpintis įvesti į "Garsą" anglų kalbos sekiją, kaip tai esą padariusios kitos tautos.

Iš pažiūros atrodo sumanymas labai nekaltai, o giliau išvelgus, — tai ištautintojų balsas. Visur skundžiamės augančiu jaunimu, jog jis nebekalba lietuviškai, o kai susiduriam su juo, — siūlome anglų kalbą. Kur rotas? Ar gi nesimokindami lietuvių kalbos, neskaitydami lietuviškų laikraščių sugebės lietuviškai jausti, kalbėti ir skaityti? Nepūskime į svetimųjų

dūdą. Ne anglų kalba išgelbės Amerikoj lietuviystę! Reikia giliau dalyką imti. Šeimyna, mokykla ir Bažnyčia turi prisidėti prie jaunosios kartos auklėjimo tėvų kalbos meilėje. Laikraštis — tik pagalba ainiems. Ten turi būt tvarka, o ištautėjimas tiek negręs mūs jaunimui.

K. Lietuwis.

Labdarybės pavyzdys.

Lietuvių R. K. Labdaringoji Sąjunga yra nutarusi rengti "Lietuvių Dieną" Chicagoje sekančiais 1931 m. White City soduose birželio 14 d. Manoma sutraukti į 5,000 žmonių. Pelnas eis Našlaičių prieglaudai kurti savoį farmoje. Tai dailus užsimojimas ir pavyzdys visoms kolonijoms, bendromis jėgomis rūpintis labdariniais darbais.

Ne paslaptis, jog žydai panašius savo reikalus gausiai remia. Jie apskaito, kiek jiems reikia sukelti pinigų, pasidalina tas sumas rajonais ir pasistengia sukelti. Šiais metais žydai skelbia savo įstaigoms palaikyti vajų ir nori surinkti \$5,499,000 dol. Ir jie surinks.

Lietuviams vertėtų lygiomis įvertinti savo vargšus ir našlaičius, kaip juos įvertina pav. žydai.

Brooklyn, N. Y.

Brooklyno apylinkės žymesnieji veikėjai įkūrė "Vytauto spaustuve." Jos pirmininku yra kun. N. Pakalnis, sumanyto laikraščio redaktorium ir bendrovės sekretorium kun. J. Balkūnas, reikalų vedėjas — J. P. Mačiulis; išdininku — kun. J. Simonaitis, agentūros vedėju — kun. S. P. Remeika. Spaustuvė nupirktą, įreistruota ir veiks prie Grand Str. Visi džiaugiasi dailia pradžia. Darbas pagirtinas ir remtinas.

A. iš C.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Meldžiu man duoti patarimą, pas ką turiu kreiptis šiuom reikalu: noriu užpirt Gregorines Mišias ir nežinau kaip ir kur kreiptis.

O. B—miūtė, Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Auką Gregorinems šv. Mišioms (mažiausia \$30.00) ar kitokiomis galite siųsti šiuo adresu: Marian Fathers 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

KLAUSIMAS. Kada moteris tingi savo vyrui valgyt pagaminti ir paduoti, stubą gražiai užlaikyti ir švarų abrusą turėti stuboj, kaip yra moteris priedermė, ar ji neina prieš Dievo ir artimo meilę, ar nepapildo nuodėmės?

F. A. K., Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Kas savo pareigų nei-
na jas apleidžia ir tingi, tas nusikalsta, nežiūrint ar tai bus moteris, ar vyras. Tingėjimas — tai įvairių nuodėmių šaltinis. Jo reikia saugotis.

Namuose švarą palaikyti privalo visi, ne vien moterys. Jeigu moteris nespėja išvalyti prinešamus purvus, pribarstomus pelenus, jei nesuskumba apskalbti neklaužą vyrą, — ji nenusikalsta; bet jei iš tinginio apsidžia, — tada nusikalsta.

KLAUSIMAS. Ko reikia daugiau klausyti ar savo vyro, ar savo tėvų? Tėvai labai nepalankūs vyrui ir visaip jį niekina.

A. S. White Cloud, Mich.

ATSAKYMAS. Klausimas nėra aiškus, būtent nepasakyta kokiuos dalykuose. Pirmiausiai privalu daugiau klausyti Dievo, negu žmonių, jei tie žmonės veda į nuodėmę.

Savo tėvams privalote reikšti tinkamą pagarbą ir meilę, bet jei jie kišasi ne į savo reikalus, — privalote daugiau klausyti savo vyro, kuriam iškilmingai bažnyčioje prisiekėte klusnumą iki mirties.

KLAUSIMAS. Ar gerai daro tėvai visaip niekindami savo žentą prieš sve-

timus žmones, nes jo būdas jiems nepatinka? Jie pridarė daug nesutikimų poroje ir veda prie persiskyrimo.

S. A. "Laivo" Skaitytoja.

ATSAKYMAS. Jeigu jaunieji ėmė šliubą katalikų bažnyčioje ir yra pilnamečiai, — niekas neturi nei kokios teisės juodu perskirti. Šiuo atveju tėvai labai nepadoriai pasielgtų, sunaikindami savo duktes, ar sūnaus laikiną laimę.

KLAUSIMAS. Jei moteris nuo anksti ryto ligi vakaro su piktumu, kerštais, neapykanta, keiksmais rodo kitiems blogus savo jausmus ar nenusikalsta?

F. K. Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Piktumas, kerštas, neapykanta ir keiksmas nėra dorybės, bet nuodėmės. Tą, rodos, visi supranta. Tai žino ir toji moteris. Bet, matyt, arba ji yra per daug į tuos negerumus įpratusi, arba namiškiai išveda ją iš kantrybės, beerzindami. Šiame atsitikime ir tie, kurie įveda žmogų nuodėmėn, nusikalsta.

KLAUSIMAS. Viena žmona laiko "burdingierius." Ima nuomą už kambarius, bet kambarių tinkamai neužlaiko. Ar ji nenusideda?

F. K., Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Ne, nes nuomininkai kiekvieną dieną gali apleisti jos namus. Jeigu jie būna, tuo pačiu sutinka su esama tvarka.

KLAUSIMAS. Kada Kristus apkrikštijo Apaštalus?

F. K., Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Kristui nereikėjo krikštinti apaštalų. Jisai juos išsirinko savo apaštalais, apvalė jų sielą nuo gimtosios nuodėmės ir nuo kitų ir, įstatedamas Krikšto Sakramentą, paliepė mokyti visus žmones ir juos krikštinti vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios.

LIETUVOS ŽINIOS

ŽIEŽMARIAI.

Miestelis nemažas, turi 12,000 gyventojų. Yra 11 pradžios mokyklų, iš jų 10 lietuvių ir viena žydų. 4 klm. nuo miestelio yra Stravininkų dvaras, kur dabar 3 aukštų name yra senelių prieglauda. Viso miestelio ir jo apylinkės puošmena tai didžiulė bažnyčia, kuri pradėta statyti dar 1913 metais ir neseniai baigta.

Miestely yra 9 organizacijos; šaulių būrys, Vilniui vaduoti sąjungą, pavasarininkai ir kitos.

K. V. C. Pirmininkas Prof. Tumėnas Del Moksleivių Organizacijų Uždarymo.

K. V. C. pirmininkas prof. Tumėnas korespondento prašomas pareiškė savo nuomonę del naujo švietimo ministerijos aplinkraščio moksleivių organizacijų uždarymo reikalu. Aplinkraštį apie moksleivių organizacijų uždarymą prof. Tumėnas komentuoja iš to, kas buvo paskelbta "L. Aids." O ten buvo daug neaiškumų.

Skaitydamas kas yra eilutėje, ir ne-

Amerikos Lietuviai Katalikai

turi tik vieną savo dienraštį, kuris gina tikinčiųjų dvasinius ir medžiaginius reikalus, kuris visiems geros valios žmonėms mielu noru patarnauja, — tai

"DRAUGAS"

Jo kaina: Amerikoje metams \$6.00; 6 mėnesiams \$3.50.

Lietuvoje metams \$7.00; pusei metų 4 dol.

Kas nori padaryti skubų biznį, ką nors pirkti, parduoti, — skelbkitės "Drauge", nes "Draugas" kasdien aplanko daugybę tūkstančių lietuviškų šeimynų.

"Draugo" knygyne galite gauti įvairiausių knygų. Reikalaukit katalogo. Jis siunčiamas veltui. "Draugo" adresas: 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

skaitydamas to, kas gali būti tarp eilučių, K. V. C. pirmininkas priėjo išvados, kad aplinkraštis ateitinių organizacijos neliečia. Nes aplinkraštį kalbama apie politiškai visuomeninio pobūdžio organizacijų uždarymą, o ateitinininkai yra religinė, tautinė ir kultūrinė organizacija. Gi religinio tautinio ir kultūrinio auklėjimo pamatai nėra politiniai, kurie galėtų būti keliami. Tai yra atskiro asmens ir visos tautos gyvybės klausimai.

Švietimo ministerija tą klausimą turės apsvarstyti visoje platumoje, o ne pereinančių aplinkybių plotmėje. Tikrai autentiškas aplinkraščio aiškinimas pašalins neaiškumus iškeltus komentatorių. "R."

Užsidarė Celiulozo Fabrikas.

Žinomas Klaipėdos celiulozo fabrikas nuo rugsėjo 14 d. užsidarė. Jei ateity ir dirbs, tai tik pačius svarbiuosius darbus. Užsidaryti turėjo del per didelių mokesčių ir muitų sunkumo. Be darbo liko 900 darbininkų. "R."

Orlaivio katastrofa.

Rugsėjo 12 dieną apie 12 val. orlaivis lėkdamas per Kazlų Rūdos Miškų Urėdijos miškus sugedo lėktuvo motoras ir nukrito Velniakalnio girininko pasodoje. Lūkūnai liko gyvi, tik lengvai sužeisti.

Patikrinę žinią gavom atsakymą, kad tai būta priverstino nutūpimo. Orlaivis nusileidžiant buvo kiek apdaužytas. "R."

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVE

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.